

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ο ΠΟΥ ἄγγιξε τὸ χέρι σου θαρρῶ
 Κάτι τι σὰν ῥόδου μῦρο ἔχει μείνει,
 Κάτι τι ἀπ' τὴν καρδιά σου μυστικὸ
 Ποῦ ὁ χρόνος δὲν τὸ παίρνει, δὲν τὸ σβύννει.

Ὅ,τι εἶχε ἡ πνοή σου ἢ θερμή,
 Ὅ,τι εἶχε κάθε βλέμμα σου χαϊδέψει,
 Ἀπ' τῆς ἔμορφης ψυχῆς σου τὸν ἀνθὸ
 Μιὰν ἀχνάδα σοῦχουν πάρει, σοῦχουν κλέψει.

Καὶ τῆς ὥρες τῆς πικρῆς τοῦ χωρισμοῦ
 Ἐκεῖ βρίσκω τῶν ματιῶν σου τῆς ἀχτίδες
 Καὶ χαρίζουν στὴν ἀγάπη μου ζωὴ
 Καὶ χαρίζουν στὴν ἀγάπη μου ἐλπίδες.

ΧΑΜΕΝΑ ΛΟΓΙΑ

ΓΥΡΙΖΩ μὲ παράπονο τὰ μάτια μου,
 Κυττάζω μὲ τὸ νοῦ τὸ θολωμένο,
 Καὶ βλέπω ὅ,τι ἐθέρμανε τὴ νειότη μου,
 Γιὰ πάντα πειὸ σ' ἐμένα νὰ ἦναί ξένο.

Γέλοια, χαρές, τραγοῦδια, μεσ' στὰ στήθη μου
 Ἀντίλαλο δὲ βρίσκουν σὰν καὶ πρῶτα !.
 Φτωχὴ καρδιά !! κάθε παλμὸς σου σβύννεται,
 σὰν τὴ στερνὴ τοῦ τροβαδούρου νότα !...

16 Ἰουλίου 1901.

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΠΙΖΑ